

Clàudia Cabero: «Els músics tenim una pedrera de poesia increïble per explorar»

Entrevista a Clàudia Cabero, una de les cinc finalistes al premi Miquel Martí i Pol del certamen Terra i Cultura 2019

Clàudia Cabero | Juan Miguel Morales

Clàudia Cabero ha musicat "Dona-dindi" de la poeta Rosa Maria Arrazola, aparegut dins del poemari *Buit de març* (Viena Editorial, 2017). "Dona-Dindi" és un dels cinc poemes finalistes al premi Miquel Martí i Pol 2019 que organitza el celler Vall-Llach. El jurat es va reunir dissabte 9 de novembre i la decisió sobre els guanyadors es farà pública el dimecres 13 de novembre.

Com vas conèixer la poeta que heu musicat?

La poesia de la Rosa Maria m'arriba abans per les orelles que pels ulls, ens vàrem conèixer en un acte en què ella recitava i jo hi cantava. Allà em va proposar de cantar a la presentació del seu llibre, *Buit de Març*, que aleshores era a punt de sortir al mercat i, fruit d'aquesta proposta, vaig compondre "Dona-dindi". Tinc la sort i l'honor d'anar sumant trajectòria amb ella, és la 'meva poetessa de capçalera'. Crec que ella escriu per ser dit, té molta força recitant i la seva paraula t'atrapa a la primera escoltada o llegida, i per això és un tipus de poesia amb la qual connecto molt.

És la primera vegada que la musiques o ets reincident?

Ara ja puc confessar que la cançó neix una mica a correuita. Volia estrenar-la a la presentació del seu llibre malgrat que no era un encàrrec ni molt menys, sinó una proposta meua, com un repte..., i gairebé no hi arribo! Ja havia triat el poema, li havia sentit recitar a la Rosa Maria, així que sabia quin caràcter li volia donar, volia fer-ne una cançó impregnada d'una energia similar a la que ella posa quan ho diu, l'exercici va ser recordar i reconèixer els versos que em semblaven més rellevants del seu recitat i convertir-los en tornada per poder estructurar la cançó a partir d'aquí. Posteriorment he musicat un altre poema de la Rosa Maria, i m'hi he enfrontat d'una manera diferent, tenia una melodia al cap que volia fer cançó i que volia estrenar pel Dia de la Dona, i vaig recuperar un altre dels poemes del mateix llibre que havia llegit, no escoltat, que per temàtica m'anava molt bé.

Podries dir un poema que t'hagi frapat i una cançó basada en un poema que t'hagi tocat especialment?

Jo vinc de la música coral, d'on he mamat durant molts anys, així que els primers records de poemes musicats són d'aquest gènere. La "Cançó de barri", de **Josep Vila** amb text de Miquel Descot, és la banda sonora de la meua infantesa, i una de les meues preferides, o "Dona'm la mà", de **Josep Crivillé** amb text de Joan Salvat-Papasseit. Més recentment i d'aquest gènere més propi de cantautor, "Cançoneta Incerta", de Josep Carner, musicada per **Arianna Savall**, o "Corrandes de l'exili" de Pere Quart, de **Lluís Llach**, o la màgica i de rabiosa actualitat "La gent", de **Maria Arnal i Marcel Bagés** amb el poema del Joan Brossa.

Què és la poesia i què és la cançó per tu?

Com a música, assumeixo humilment que, afortunadament, hi ha persones que es dediquen a escriure i ho fan amb molta més gràcia, professionalitat i creativitat que jo com a cantant, que la meua eina és la música pròpiament, la vibració, el so. Tenim una pedrera de poesia increïble per explorar i donar veu, per tant em sembla una sinergia orgànica i natural. Per mi, la cançó és un dels gèneres que explora i optimitza aquesta relació entre la música i la poesia, emfatitzant el poder de la paraula.

Què et sembla haver quedat finalista en aquesta edició 2019 del premi Miquel Martí i Pol dins del certamen Terra i Cultura?

Ja em va semblar una bogeria ser entre la primera selecció dels 25? Coneixia el guardó i tinc en ment i de referència alguns dels artistes que n'han resultat guanyadors i/o finalistes, així que sento que és un absolut honor arribar fins aquí. I més encara, fer-ho amb aquest poema escrit per algú amb qui ens tenim aquesta admiració mútua.